

Toni Batllori ens convida a un viatge des de la simplicitat fins a la riquesa de sentits, on anirem descobrint els trucs per representar la pesantor, la velocitat, el soroll... És un llibre especial, que combina dibuix i text i recull l'essència d'una feina practicada durant tota una vida.

Un relat divertit que interessarà a grans i petits, però també amb consells bàsics per poder explicar-se dibuixant.

“La veritat és que mai ningú no m’ho ha demanat, que li dibuixi una patata.”

I això que, com tots els dibuixants, he fet un munt de dibuixos sol·licitats al llarg de la meva vida. Suposo que és normal; la gent vol una cosa formalment més sofisticada si té a mà un dibuixant professional.

Quan parlo de patata em refereixo a la primera forma tancada que aprenem a dibuixar. Una rodona boteruda que de petits ens serveix per representar-ho gairebé tot. Una forma essencial a l’abast de tothom, tingui l’edat i l’habilitat que tingui.

L’he triat com a protagonista del llibre per aquesta qualitat de forma primigènia i pel seu punt irreverent. A ningú se li acudirà, després de llegir el títol, Dibuixa’m una patata, pensar que té a les mans un mètode seriós per aprendre a dibuixar ni tampoc un llibre d’autoajuda.

El concepte patata a més a més permet un marge d’error que et fa valent. “Això no és un curs de dibuix, és un discurs amb dibuixos”, dius convençut.

Feia anys que buscava la manera d’explicar coses que he après fent de ninotaire que em semblen interessants, però no hi havia manera de lligar-les. Fins que vaig trobar la patata.” **Toni Batllori**

Toni Batllori és un dels dibuixants amb més impacte entre els lectors de Catalunya i Espanya.

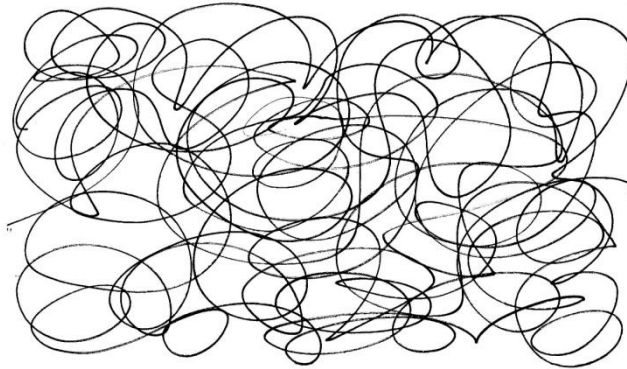
En aquest llibre Batllori explica tots els seus secrets com a dibuixant d’una forma clara i humorística. *Dibuixa'm una patata* constitueix la millor introducció a l’ofici de ninotaire.

Partint dels dibuixos de quan som petits i no ens preocupa saber dibuixar. De quan fem una rodona

boteruda, li posem dues ratlletes en un costat i ja tenim un toro. Sense potes. I què? L'important d'un toro són les banyes, no les potes. I si el toro vola no passa res, i si volem que toqui a terra fem una ratlla de banda a banda del paper i llestos. De fet, tot comença amb aquesta forma a mig camí entre el cercle i el bony que anomenem patata. Una forma a l'abast de tothom, tingui l'edat i habilitat que tingui

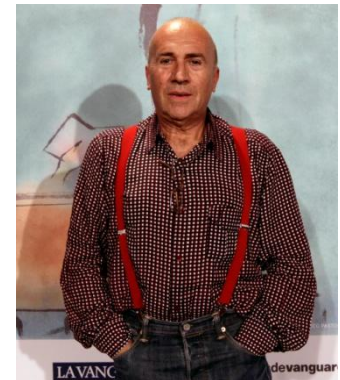
Una ratlla és com un fil, sobretot és longitud.

Si es fa amb regla és un fil tibant i, si no, senzillament un fil, que pot ser més o menys llarg i estar més o menys enredat (com una trama de corrupció o el fil del ganxet de l'àvia).

Patata i ratlla
sobre el pla

Toni Batllori (Barcelona, 1951) és un dels dibuixants amb més impacte entre els lectors de Catalunya i Espanya. El seu humor elaborat i alhora directe, que es concreta a la seva tira diària per a *La Vanguardia*, l'han convertit en un referent del periodisme polític. Fill del dibuixant A. Batllori Jofré, ha col·laborat també a *Mata ratos*, *Patufet*, *El Noticiero Universal*, *Diari de Barcelona*, *El Jueves...* Coautor, amb Pere Led i Josep Manuel Udina, de *Hic et nunc. Aquí i ara... encara parlem llatí* (Llibros de Vanguardia, 2013), ha rebut els premis al Millor Observador

de la Realitat Política (col·legi de Politòlegs i Sociòlegs, 2000), Internacional d'Humor Gat Perich (2004), Joan Junceda (2004), Ciutat de Barcelona (2007) i Nacional de Comunicació (2015). També practica la fotografia, la pintura i l'escultura, on destaca el *Monument a les il·lusions perdudes*, que es troba a la rambla del Poblenou de Barcelona.

“La vida té un punt de capicua. Comencem expressant-nos amb simplicitat, després compliquem el discurs, i acabem tornant-lo a simplificar.

Les últimes simplificacions però, a diferència de la simplicitat intuïtiva de quan som petits, estan basades en la seguretat (?) que dona l'experiència i el domini de l'ofici, i acostumen a ser el resultat d'una tria que pretén quedar-se amb l'essencial.

Hi ha artistes com Joan Miró –probablement l'artista famós que ha dibuixat més patates– que aconsegueixen arribar aviat a la simplicitat i que no deixen mai del tot la intuïció de quan eren petits.

En tot cas, cadascú fa el que pot. I, com deia la meva àvia (la de l'ou ferrat amb patates fregides) “qui fa el que pot no està obligat a més”. Qui fa el que vol, tampoc.” **Toni Batllori**

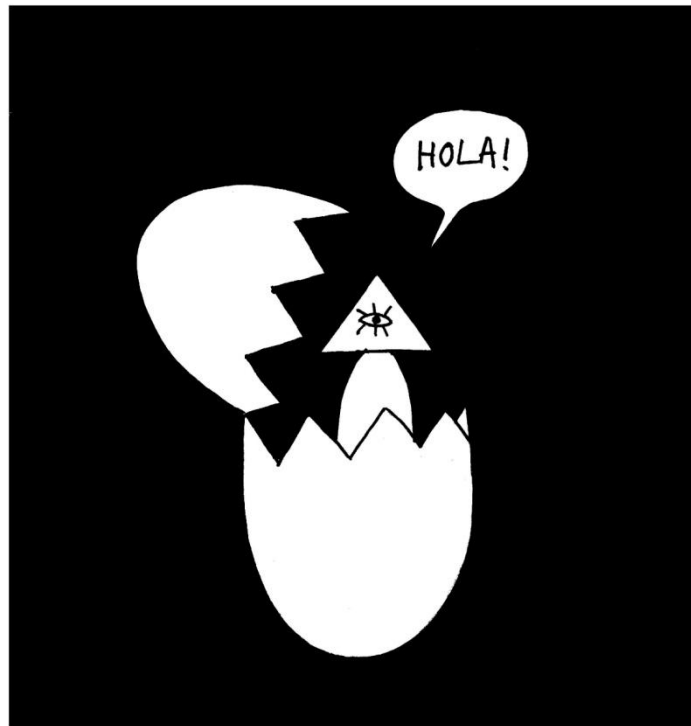
Acabo doncs perquè la cosa no s'allargui indefinidament.

Ho faig amb una pregunta filosòfica per contrastar amb tanta recepta pràctica:

“Què va ser primer, l'ou o la patata?”.

La tradició diu que va ser l'ou. *Ab ovo*, des del començament, des de l'ou, deien en llatí. En dibuix, però, primer va ser la patata; primer la patata, després l'ou i després la gallina.

En tot cas la màgia de l'ou és innegable.

DIBUIXA'M UNA PATATA (el que he après fent de ninotaire)

Toni Batllori

Pàgines 128 | PVP 18 €

Ed. Libros de Vanguardia